

eneste Stemme med til at holde paa det, og i selve Udvalget var jeg den Sidste, der slap Regjeringens Forslag, og jeg slap det først, da man gjorde mig opmærksom paa, at der baade efter de Udtalelser, der havde fundet Sted i Udvalget, og de Udtalelser, vi have hørt Veilighed til at høre af ærede Medlemmer udenfor Udvalget, ikke syntes at være nogen som helst Tanke om, at der her i Thinget var nogen Tilslutning til Regjeringens Forslag. Saalees blev jeg foranlediget til at slutte mig til Hvertallets Forslag, dog med det udtrykelige Forbehold, at vi, efterat have hørt den ærede Ministers Udtalelse, skulde kunne stille et Underendringsforslag angaaende Thybanen, for at Thinget kunde faae Veilighed til forhaabentlig at give sin Tilslutning til denne Linie. Nu maa jeg tilføje, at det efterat Sagen har gjenmødt alle disse Stadier, og efterat alle de Oventualiteter, som man ved Behandlingen af Regjeringens Forslag kunde komme til, have været drøftede, overveiede og forhandlede, og man saa har forsøgt, hvorvidt nogen af dem kunde vinde Tilslutning i Thinget eller Udvalget, og man saa endelig som Resultat af disse Overveielser og Overenskomster har affattet det Forslag, der foreligger til Afstemning idag, dog vilde være Noget af det Absurdeste, jeg kunde tænke mig, om man nu vilde give sig til at høre i Ring og vende tilbage til Regjeringens Forslag og saaledes begynde forfra igjen. Derfor vil jeg sige, at saa gjerne som jeg end vilde gaa ind paa Regjeringens Forslag, hvis der forelaa nogen Mulighed for at sætte det igjennem, saa vist kan jeg ikke se Andet, end at det, at vende tilbage til Regjeringens Forslag nu i den ellersvte Time, kun vilde være den sikreste Vej til at faa Sagen ihjel som uigjennemførlig i denne Session. Derfor kan jeg ikke støtte Regjeringens Forslag i dette Dieblit. Med Hensyn til de i Udvalget foreslaaede Ændringer er min Stilling den, at jeg, hvad der allerede fremgaar af Betænkningen, har sluttet mig til Hvertallets Forslag med de Underendringsforslag, som to andre ærede Medlemmer have stillet i Forening med mig. Det vil ikke være vanskeligt for mig at godtgjøre for det høie Thing, hvor tvungende nødvendigt det er blevet for Thy nu at faae sine Baner; men efterat dette er blevet anerkjendt og fra saa mange vægtige Stemmer udtalt i denne Sal, kan jeg kun appellere til mine ærede Kollegers Respekthedsfølelse og Humanitet, naar jeg beder dem at give denne Anerkjendelse af Thybanens Berettigelse og Nødvendighed et Udtryk i deres Afstemning. Dertil opfordrer jeg det høie Thing, og for ikke at trætte det, skal jeg ikke komme videre ind derpaa, men kun berøre nogle enkelte ikke idag fremhævede Momenter, der yderligere tale derved. Foruden den Nødvendighed, det er for selve Egnen at faae en Jernbane, tør jeg maasse gjøre opmærksom paa, at der er et Erhverv, der i den senere Tid har tiltunget sig

en Interesse i det høie Thing, som det ganske vist altid burde have havt, men som i mange Aar alt har hvilet, nemlig Fiskeriet, for hvilket en Jernbane i Thy er af største Bigtighed. Disse fiskerige Havstrækninger paa Syllands Nordvestkyst, hvor Fremmede hente store Kapitaler igjennem Fiskeriet, have hidtil langstaaet i rette Omfang kunnet komme Rystbefolkningen til gode, fordi Betingelserne for, at Fiskeriet skal give et tilfredsstillende Udbytte, er Fiskenes hurtige Forsendelse paa Jernbane. De fleste Vesterhavsstift, som den Dag idag kunne kjøbes paa Thys Havkyster for Spotpris, vilde blive betalte med en mere end ti Gange saa høi Pris, naar de ved en Jernbane kunde føres til de større Markeder. Jeg skal tillade mig at berøre et andet Punkt, der ikke er blevet berørt tidligere, nemlig de militære Interesser. Skulde der nogen sinde blive Tale om, at et haardnakketh Forsvar af Sylland vilde blive nødvendigt, da kunde Forholdene stille sig saaledes, at en Jernbane op igjennem Thy kunde blive af overordentlig stor Betydning. Jeg skal ikke forbyde mig i denne Side af Sagen, men kun paapege, at ligesom Thylands Jernbane for disse Interesser vil kunne blive af den allerførste Bigtighed, saaledes maa det ei heller lades upaaagtet, at, naar paa den ene Side Konjunkturerne have ført det med sig, at Anlæg af Jernbaner baade paa Grund af Materiellets nuværende billige Pris og de nu bestaaende Arbeidspriser kan udføres saa billigt, som man ikke i meget lang Tid har kunnet mindes, og man paa den anden Side er kommen til den Erkjendelse, at et Jernbaneanlæg er nødvendigt eller ønskeligt, saaledes som Udtalelserne i Almindelighed have været om Thy-anlægget, er det efter min Overbevisning i høieste Grad tilraadeligt, at man benytter de nuværende gunstige Konjunkturer til Anlægget. Som et sidste Motiv endelig skal jeg tillade mig at bemærke, at naar vi saa ofte have hørt Udtalelser om, at der skulde gjøres Noget for at lindre Nøden blandt Almuebefolkningen og navnlig hjælpe paa Arbeidsløsheden, er her et af de allervigtigste Hjælpe midler til at skaffe en meget betydelig Del af den arbejdsløse Befolkning Arbejde. Ved at vedtage Forslaget angaaende disse Jernbaner vil man uden Offre kunne opnaa at afhjælpe utallige Savn i mange forskjellige Retninger, og naar det ærede Medlem fra Stege (Doffen) udtalte, at han ikke ansaa det for nogen uheldig Anvendelse af Statens Penge, at de blive anbragte i Jernbaneanlæg, vil jeg rette den Opfordring til ham, at, naar han selv anser det for heldigt at anvende Penge paa Jernbaner, og han paa samme Tid kan fremme 2—3 andre berettigede Statsformaal, han da vil gjøre dette ved at give sin Samstemning til, at Løden kan komme ud i den eneste Skikkelse, hvori der nu er Haab om, at vi kunne faae den sat igjennem. Forøvrigt skal jeg gjøre en ganske kort Sidebemærkning til et æret Med-